

(המשך מעמוד 7)

הבחר לנכחה. יש לנו פיתרונות קלים לבקיעות חברה, שיכון וחינוך. אחרינו בא רענן נעים, שפרש ממיפ לגת העבודה אחרי שלא הצליח להתחלף לרשימתה לכנסת. לרשימתו קרא מע"ש - מושבים, ע"רות, שכונות. אחרי חודש של התארגנות קמה הרשימה. נעים היה אופטימי. הוא מכיר את כללי המישחק הפוליטי.

דעות הבלונדי והשטיח הפלסטיני

ומדוע הגיעה ישראל לשיא העולמי בתמות נשים מחלות לב

קצין המיטרה הרתי, הבלונדי, בעל האף הארוך, זה היה הקלסטרון שלו בחוגי העולם התחתון. בנוסף לכך הם ידעו לספר, כי קצין מיטרה זה גם מתייחס לעצירים כמו לבני אדם.

פעם הוא נתן לעציר, שהתלונן על כך שהוא רעב, את קופסת הסרירינים שהביא מן הבית.

פעם אחרת ביקש לא לעצור מתורג'מ קרקעות חשוד בעבירה, מכיוון שהמ' תורג', שהיה נכה, היה גם אביו של טייס בחיל-האוויר וקצין המיטרה סבר ש' מעצר האב ישפיע על תפקוד הבן.

אולי זה מה שעמד למיכאל רז שטיינקריצ'ר, משהתהפכו היוצרות והוא, רז, איש יחידת בנימין יוגל, נעצר בתאונות-שווא, נחקר ימים רבים ללא הרף, כשחוקריו שופכים מים על ראשו כדי להשאיר אותו ער ומבקשים לכו"ל או חברת עבריינים מתוך תיקווה שא' לה יפגעו בקצין המיטרה לשעבר.

10 קילו פחות. העבריינים דווקא התייחסו אליו יפה, אבל משיצא רז מן המעצר גילה שאיבד עשרה קילו ממישקלו, ששיערו האפיר וכי רצונו עז לחשוף מעשיינבלה מן הסוג שהוא עצמו נפל להם קורבן. רז בן 45, כיום מורה לאורחות ולהיסטוריה, לא הים תפק בחשיפת סתם מעשיינבלה.

בספרו, מדינה במחללה (בהוצאת המחבר, 276 עמודים) הפך רז למטיף בשער, למבקר-מדינה מטעם עצמו.

במקום ה'32. הכל התחיל כאשר רז, ניצול-שווא, שיריונאי בצה"ל, ול' שעבר איש ביקורת ממיסרדה-התיירות קצין-מיטרה וחוקר, פנה לחיים האוד רחיים וניסה את כוחו כיבוא קפה מבי ראיל.

הוא נתקל אז בשורת שחיתות באי ג'המכס, מיהר לחשוף אותן על-ידי מסירת העובדות לעיתונאי, וכך העי' עליו את המלחמה אשטי-המכס, שער מהרה הליבשו עליו תיק, וראגו לכך שייעצה ל'6 יום של חקירות ללא הפ' סק, שבהם כמעט יצא רז מדעתו.

רו עדיין איננו בטוח, שנים מיספר אחרי אותה פרשה, אם הרשויות כבר ירדו ממנו. כך, למשל, נשלחה לפני שנתיים לרו, המשתכר כיום כמורה כי 450 דולר לחודש, ררישה מטעם שילטונת מסי-הכנסה לתשלום מיליון שקל וחצי.

מה שבכל זאת לא מפריע לרו להמ' שיק ולהתריע על מחללי המדינה. כי צד קורה הרבר שישראל אותה כשיא העולמי בתמות-נשים מחלות-לב? וכיצד קורה שישראל נמצאת בריוג הנמוך כל כך בריוג המדינות על פי רמת-החיים של תושביה (במקום ה'32), אחרי קובה, הנמצאת במקום ה'31)?

509 שטיחים. ומה הם שורשיה של הידרדרות המדינה? אולי בכך שב' ראשית ימיה נטלו בזווים את רכושם הנטוש של הפלסטינים שברחו מן הא' רץ? כפי שהעיד בזמנו אחד האפוטי רופסים הראשונים על הרכוש הנטוש: "יותר מ'50 אלף בתי-אב ערביים נעז' בו, אך אל מחסני-האפוטרופוס הגיעו רק 509 שטיחים!"

ובכך טורקו את השטח, משלח רע- ינות-ייעול (על הממשלה להסתפק ב' 12 מישרים; על העיריות להסתפק בפקיד אחד על כל אלפיים תושב) ומ' עלה רעיונות על שיפור מצבו של האוד רח (כל חייל משוחרר יזכה בהטבות בשווי 15 אלף דולר).

או כבר התחילו הרוחות להתלהט. עוברים ושבים ניסו להרחיק את הצע"י רים מהמקום, התחילו לגרף. ניסו לה' צית שליטים. חצי מהם נוער סמים, חצי מהם נוער רפוקים; ברוסיה היתה זו מקבלת 30 שנה בכלא, ולא רק מזדיינת עם כל הערבים! צעק אחד. השוטרים נעלמו כאילו בלעה אותם הארמה.

יותר ממחצית חותמי המכתב מלפ' ני שנה התגייסו בינתיים לצבא. שניים מהם כבר ישבו בכלא הצבאי, מכיוון שסירבו לשרת כשטחים הכבושים. הצבא נמנע מלהיכנס לעימותים מיותרים, והגיע עם כולם להסכמים, שרפיהם ישרתו בתוך הקו הירוק.

ער היום ממשיכה החבורה לה' רועץ, אחת לשבע, תחת קורת-הגג של מטה אירגוני-המחאה. הם יצרו חבורה, שאליה מצטרפים כל הזמן צעירים חד- שים.

לימור אנקרה (17) חתמה במקום על המכתב. "אני חושבת שהם צודקים. אהיה מוכנה לשבת בכלא אם ישלחו אותי מעבר לקו הירוק." היא אומרת. רונן לוי חתם אף הוא. בפברואר 1989 הוא אמר להתגייס. כעבר כבר נקרא לשרת, אולם בשל סירובו לשרת כשטחים הכבושים נדחה שרותו הצבאי פעמיים.

גם הפעם, אם ינטו לשלוח אותי, אסרב. רצו להגיע איתי להסדר שאהיה נהג בשטחים הכבושים. מה ההבדל בין חייל לנהג צבאי? זה לא אותו דבר? סירבתי! אני רוצה להיות חייל, אבל לא חייל כונס ולא כצבא-דיכוי."

חיילים בלא-מורים. גם חיילים הסתובבו סם, בשולי כיכר-דיזנגוף. לא במדים, כדי שלא יפרו חוק, לא

רו עדיין איננו בטוח, שנים מיספר אחרי אותה פרשה, אם הרשויות כבר ירדו ממנו. כך, למשל, נשלחה לפני שנתיים לרו, המשתכר כיום כמורה כי 450 דולר לחודש, ררישה מטעם שילטונת מסי-הכנסה לתשלום מיליון שקל וחצי.

מה שבכל זאת לא מפריע לרו להמ' שיק ולהתריע על מחללי המדינה. כי צד קורה הרבר שישראל אותה כשיא העולמי בתמות-נשים מחלות-לב? וכיצד קורה שישראל נמצאת בריוג הנמוך כל כך בריוג המדינות על פי רמת-החיים של תושביה (במקום ה'32), אחרי קובה, הנמצאת במקום ה'31)?

509 שטיחים. ומה הם שורשיה של הידרדרות המדינה? אולי בכך שב' ראשית ימיה נטלו בזווים את רכושם הנטוש של הפלסטינים שברחו מן הא' רץ? כפי שהעיד בזמנו אחד האפוטי רופסים הראשונים על הרכוש הנטוש: "יותר מ'50 אלף בתי-אב ערביים נעז' בו, אך אל מחסני-האפוטרופוס הגיעו רק 509 שטיחים!"

ובכך טורקו את השטח, משלח רע- ינות-ייעול (על הממשלה להסתפק ב' 12 מישרים; על העיריות להסתפק בפקיד אחד על כל אלפיים תושב) ומ' עלה רעיונות על שיפור מצבו של האוד רח (כל חייל משוחרר יזכה בהטבות בשווי 15 אלף דולר).

או כבר התחילו הרוחות להתלהט. עוברים ושבים ניסו להרחיק את הצע"י רים מהמקום, התחילו לגרף. ניסו לה' צית שליטים. חצי מהם נוער סמים, חצי מהם נוער רפוקים; ברוסיה היתה זו מקבלת 30 שנה בכלא, ולא רק מזדיינת עם כל הערבים! צעק אחד. השוטרים נעלמו כאילו בלעה אותם הארמה.

יותר ממחצית חותמי המכתב מלפ' ני שנה התגייסו בינתיים לצבא. שניים מהם כבר ישבו בכלא הצבאי, מכיוון שסירבו לשרת כשטחים הכבושים. הצבא נמנע מלהיכנס לעימותים מיותרים, והגיע עם כולם להסכמים, שרפיהם ישרתו בתוך הקו הירוק.

ער היום ממשיכה החבורה לה' רועץ, אחת לשבע, תחת קורת-הגג של מטה אירגוני-המחאה. הם יצרו חבורה, שאליה מצטרפים כל הזמן צעירים חד- שים.

לימור אנקרה (17) חתמה במקום על המכתב. "אני חושבת שהם צודקים. אהיה מוכנה לשבת בכלא אם ישלחו אותי מעבר לקו הירוק." היא אומרת. רונן לוי חתם אף הוא. בפברואר 1989 הוא אמר להתגייס. כעבר כבר נקרא לשרת, אולם בשל סירובו לשרת כשטחים הכבושים נדחה שרותו הצבאי פעמיים.

לפני פרוץ האינתיפאדה. 23 שמיניס' טים, 13 בנות ו10 בנים, מכל רחבי הארץ, ביקשו משרה-ביטחון שלא לר' רוש מהם לשרת כשטחים הכבושים. אנו רואים חשיבות רבה בשרות הצבאי כצבא-הגנה-לישראל... אם תפקודו עלי' נו לקחת חלק בפעולות-דיכוי, נאלץ לסרב."

רק שלושה מבין החותמים המקר' ריים הגיעו השבוע להגינת יוס-ההוד' לדת, שנערכה ליוזמה, בשולי כיכר- דיזנגוף בתל-אביב. אך בינתיים הצ' טרפו עוד 130 חותמים ליוזמה, ונשלחו עוד חמישה מיכתבים.

הסכם בשקט. חלק מן המשתת' פים לבשו חולצות בעלות סמל-השלום, חלק אחר חולצות בעלות הסימנה. הל' אה הכיבוש! וכידיהם כרוזת מגול- גלות.

דקות אחרות אחרי שהתקבצו, הגי' עה למקום השוטרת מתי גבאי. בנתי' שות רבה ציונות על החברה לפנות את המקום, מכיוון שלא קיבלו רישיון להפגין.

אלא שלא היתה זאת הפגנה. אלא מישמרת מחאה. ועלפי החוק אין צורך ברישיון אם המישמרת אינה עולה על 50 איש. השוטרת לא הכירה את החוק, ועל כן הורתה להתפור עד שיבוא קצין. אחרי דקות אחרות הגיעו למקום שלושה שוטרים נוספים, שהשיתרו ל' בורה לקיים את מישמרת-המחאה של- הם.

או כבר התחילו הרוחות להתלהט. עוברים ושבים ניסו להרחיק את הצע"י רים מהמקום, התחילו לגרף. ניסו לה' צית שליטים. חצי מהם נוער סמים, חצי מהם נוער רפוקים; ברוסיה היתה זו מקבלת 30 שנה בכלא, ולא רק מזדיינת עם כל הערבים! צעק אחד. השוטרים נעלמו כאילו בלעה אותם הארמה.

יותר ממחצית חותמי המכתב מלפ' ני שנה התגייסו בינתיים לצבא. שניים מהם כבר ישבו בכלא הצבאי, מכיוון שסירבו לשרת כשטחים הכבושים. הצבא נמנע מלהיכנס לעימותים מיותרים, והגיע עם כולם להסכמים, שרפיהם ישרתו בתוך הקו הירוק.

ער היום ממשיכה החבורה לה' רועץ, אחת לשבע, תחת קורת-הגג של מטה אירגוני-המחאה. הם יצרו חבורה, שאליה מצטרפים כל הזמן צעירים חד- שים.

לימור אנקרה (17) חתמה במקום על המכתב. "אני חושבת שהם צודקים. אהיה מוכנה לשבת בכלא אם ישלחו אותי מעבר לקו הירוק." היא אומרת. רונן לוי חתם אף הוא. בפברואר 1989 הוא אמר להתגייס. כעבר כבר נקרא לשרת, אולם בשל סירובו לשרת כשטחים הכבושים נדחה שרותו הצבאי פעמיים.

גם הפעם, אם ינטו לשלוח אותי, אסרב. רצו להגיע איתי להסדר שאהיה נהג בשטחים הכבושים. מה ההבדל בין חייל לנהג צבאי? זה לא אותו דבר? סירבתי! אני רוצה להיות חייל, אבל לא חייל כונס ולא כצבא-דיכוי."

חיילים בלא-מורים. גם חיילים הסתובבו סם, בשולי כיכר-דיזנגוף. לא במדים, כדי שלא יפרו חוק, לא

רו עדיין איננו בטוח, שנים מיספר אחרי אותה פרשה, אם הרשויות כבר ירדו ממנו. כך, למשל, נשלחה לפני שנתיים לרו, המשתכר כיום כמורה כי 450 דולר לחודש, ררישה מטעם שילטונת מסי-הכנסה לתשלום מיליון שקל וחצי.

מה שבכל זאת לא מפריע לרו להמ' שיק ולהתריע על מחללי המדינה. כי צד קורה הרבר שישראל אותה כשיא העולמי בתמות-נשים מחלות-לב? וכיצד קורה שישראל נמצאת בריוג הנמוך כל כך בריוג המדינות על פי רמת-החיים של תושביה (במקום ה'32), אחרי קובה, הנמצאת במקום ה'31)?

509 שטיחים. ומה הם שורשיה של הידרדרות המדינה? אולי בכך שב' ראשית ימיה נטלו בזווים את רכושם הנטוש של הפלסטינים שברחו מן הא' רץ? כפי שהעיד בזמנו אחד האפוטי רופסים הראשונים על הרכוש הנטוש: "יותר מ'50 אלף בתי-אב ערביים נעז' בו, אך אל מחסני-האפוטרופוס הגיעו רק 509 שטיחים!"

ובכך טורקו את השטח, משלח רע- ינות-ייעול (על הממשלה להסתפק ב' 12 מישרים; על העיריות להסתפק בפקיד אחד על כל אלפיים תושב) ומ' עלה רעיונות על שיפור מצבו של האוד רח (כל חייל משוחרר יזכה בהטבות בשווי 15 אלף דולר).

או כבר התחילו הרוחות להתלהט. עוברים ושבים ניסו להרחיק את הצע"י רים מהמקום, התחילו לגרף. ניסו לה' צית שליטים. חצי מהם נוער סמים, חצי מהם נוער רפוקים; ברוסיה היתה זו מקבלת 30 שנה בכלא, ולא רק מזדיינת עם כל הערבים! צעק אחד. השוטרים נעלמו כאילו בלעה אותם הארמה.

יותר ממחצית חותמי המכתב מלפ' ני שנה התגייסו בינתיים לצבא. שניים מהם כבר ישבו בכלא הצבאי, מכיוון שסירבו לשרת כשטחים הכבושים. הצבא נמנע מלהיכנס לעימותים מיותרים, והגיע עם כולם להסכמים, שרפיהם ישרתו בתוך הקו הירוק.

ער היום ממשיכה החבורה לה' רועץ, אחת לשבע, תחת קורת-הגג של מטה אירגוני-המחאה. הם יצרו חבורה, שאליה מצטרפים כל הזמן צעירים חד- שים.

לפני פרוץ האינתיפאדה. 23 שמיניס' טים, 13 בנות ו10 בנים, מכל רחבי הארץ, ביקשו משרה-ביטחון שלא לר' רוש מהם לשרת כשטחים הכבושים. אנו רואים חשיבות רבה בשרות הצבאי כצבא-הגנה-לישראל... אם תפקודו עלי' נו לקחת חלק בפעולות-דיכוי, נאלץ לסרב."

רק שלושה מבין החותמים המקר' ריים הגיעו השבוע להגינת יוס-ההוד' לדת, שנערכה ליוזמה, בשולי כיכר- דיזנגוף בתל-אביב. אך בינתיים הצ' טרפו עוד 130 חותמים ליוזמה, ונשלחו עוד חמישה מיכתבים.

הסכם בשקט. חלק מן המשתת' פים לבשו חולצות בעלות סמל-השלום, חלק אחר חולצות בעלות הסימנה. הל' אה הכיבוש! וכידיהם כרוזת מגול- גלות.

דקות אחרות אחרי שהתקבצו, הגי' עה למקום השוטרת מתי גבאי. בנתי' שות רבה ציונות על החברה לפנות את המקום, מכיוון שלא קיבלו רישיון להפגין.

אלא שלא היתה זאת הפגנה. אלא מישמרת מחאה. ועלפי החוק אין צורך ברישיון אם המישמרת אינה עולה על 50 איש. השוטרת לא הכירה את החוק, ועל כן הורתה להתפור עד שיבוא קצין. אחרי דקות אחרות הגיעו למקום שלושה שוטרים נוספים, שהשיתרו ל' בורה לקיים את מישמרת-המחאה של- הם.

או כבר התחילו הרוחות להתלהט. עוברים ושבים ניסו להרחיק את הצע"י רים מהמקום, התחילו לגרף. ניסו לה' צית שליטים. חצי מהם נוער סמים, חצי מהם נוער רפוקים; ברוסיה היתה זו מקבלת 30 שנה בכלא, ולא רק מזדיינת עם כל הערבים! צעק אחד. השוטרים נעלמו כאילו בלעה אותם הארמה.

יותר ממחצית חותמי המכתב מלפ' ני שנה התגייסו בינתיים לצבא. שניים מהם כבר ישבו בכלא הצבאי, מכיוון שסירבו לשרת כשטחים הכבושים. הצבא נמנע מלהיכנס לעימותים מיותרים, והגיע עם כולם להסכמים, שרפיהם ישרתו בתוך הקו הירוק.

ער היום ממשיכה החבורה לה' רועץ, אחת לשבע, תחת קורת-הגג של מטה אירגוני-המחאה. הם יצרו חבורה, שאליה מצטרפים כל הזמן צעירים חד- שים.

לימור אנקרה (17) חתמה במקום על המכתב. "אני חושבת שהם צודקים. אהיה מוכנה לשבת בכלא אם ישלחו אותי מעבר לקו הירוק." היא אומרת. רונן לוי חתם אף הוא. בפברואר 1989 הוא אמר להתגייס. כעבר כבר נקרא לשרת, אולם בשל סירובו לשרת כשטחים הכבושים נדחה שרותו הצבאי פעמיים.

גם הפעם, אם ינטו לשלוח אותי, אסרב. רצו להגיע איתי להסדר שאהיה נהג בשטחים הכבושים. מה ההבדל בין חייל לנהג צבאי? זה לא אותו דבר? סירבתי! אני רוצה להיות חייל, אבל לא חייל כונס ולא כצבא-דיכוי."

חיילים בלא-מורים. גם חיילים הסתובבו סם, בשולי כיכר-דיזנגוף. לא במדים, כדי שלא יפרו חוק, לא

רו עדיין איננו בטוח, שנים מיספר אחרי אותה פרשה, אם הרשויות כבר ירדו ממנו. כך, למשל, נשלחה לפני שנתיים לרו, המשתכר כיום כמורה כי 450 דולר לחודש, ררישה מטעם שילטונת מסי-הכנסה לתשלום מיליון שקל וחצי.

מה שבכל זאת לא מפריע לרו להמ' שיק ולהתריע על מחללי המדינה. כי צד קורה הרבר שישראל אותה כשיא העולמי בתמות-נשים מחלות-לב? וכיצד קורה שישראל נמצאת בריוג הנמוך כל כך בריוג המדינות על פי רמת-החיים של תושביה (במקום ה'32), אחרי קובה, הנמצאת במקום ה'31)?

509 שטיחים. ומה הם שורשיה של הידרדרות המדינה? אולי בכך שב' ראשית ימיה נטלו בזווים את רכושם הנטוש של הפלסטינים שברחו מן הא' רץ? כפי שהעיד בזמנו אחד האפוטי רופסים הראשונים על הרכוש הנטוש: "יותר מ'50 אלף בתי-אב ערביים נעז' בו, אך אל מחסני-האפוטרופוס הגיעו רק 509 שטיחים!"

ובכך טורקו את השטח, משלח רע- ינות-ייעול (על הממשלה להסתפק ב' 12 מישרים; על העיריות להסתפק בפקיד אחד על כל אלפיים תושב) ומ' עלה רעיונות על שיפור מצבו של האוד רח (כל חייל משוחרר יזכה בהטבות בשווי 15 אלף דולר).

או כבר התחילו הרוחות להתלהט. עוברים ושבים ניסו להרחיק את הצע"י רים מהמקום, התחילו לגרף. ניסו לה' צית שליטים. חצי מהם נוער סמים, חצי מהם נוער רפוקים; ברוסיה היתה זו מקבלת 30 שנה בכלא, ולא רק מזדיינת עם כל הערבים! צעק אחד. השוטרים נעלמו כאילו בלעה אותם הארמה.

יותר ממחצית חותמי המכתב מלפ' ני שנה התגייסו בינתיים לצבא. שניים מהם כבר ישבו בכלא הצבאי, מכיוון שסירבו לשרת כשטחים הכבושים. הצבא נמנע מלהיכנס לעימותים מיותרים, והגיע עם כולם להסכמים, שרפיהם ישרתו בתוך הקו הירוק.

ער היום ממשיכה החבורה לה' רועץ, אחת לשבע, תחת קורת-הגג של מטה אירגוני-המחאה. הם יצרו חבורה, שאליה מצטרפים כל הזמן צעירים חד- שים.



מפגינים לרמן ואופק, מאופרים בפצועים בהפגנת השמיניסטים נאלץ לסרב

פועלים, כדי שלא יבלטו, כאו כדי להפגין נוכחות, כדי להראות שאיכפת להם. שנים ממשתתפי העצרת, יוני לרמן וטל אופק איפרו את פניהם וגראו כפי צועים שותת-ידים. להזכיר לאורח שיש חיים גם מחוץ לתל-אביב - ועוד איזה חיים!

חינוך אינושטיינים קטנים

המחוננים פחדו מפני ההתחרות במיסגרת מיוחדת. נמצאה להם מיסגרת אחרת.

רונן בר ■ "האנרגיה הטמונה בפוטון אחד בא' לומת-לייזר דורת-חמוצת-הפחמן היא אחד נקודה שבע שתיים כפול עשר בחזקת מינוס שלוש אלקטרון וולט. לייזר הרובי הגבישי חוק פי כמה, כמו גם הספקו."

זהו קטע קצר מתוך הסכר ארוך מפיו של יצחק פלרי. המורה ללייזורים של כיתת-המדע באורט ביאליק.

שיעורים נרא'. לתלמידים מצ' פונד-הארץ, בעלי אייקיו גבוה, היו מאז ומעולם בעיות. הם סבלו משיעורים נורא בבית-הספר, בעיקר בכיתות הנ' מוכות.

מיסגרת-הלימודים הקיימת היא הטרונגית, הפועלת בשיטת הפעמון; אחוז קטן של חלשים, אחוז קטן של מחוננים, ורוב-רובה של הכיתה בינר' ניים. חוסר-התקציב והקיצוץ המתמיד לא איפשרו כמעט הקמת מיסגרות מיוחדות לשוליים של הפעמון, ואם היה תקציב, הוא הושקע בדרך-כלל בחלשים.

אמנם, כבר מזה שנים רבות פועלים כטכניון בחיפה חוגים למחוננים, המ'

אז מה כל כך יופי? יופי שצו רק מגיפה! התפוצות ולא

יש לחסן את כל תושבי ישראל מנתוח לגיל-40! יופי!

יש לחסן את כל השוטרים! יופי!

יש לחסן את כל חיילי צה"ל! יופי!

יש לחסן את כל תושבי אור-עקיבא וחדרה! יופי!